

Kjære trofaste venner,

Vi er så takknemlige for deres bønner og støtte! Vi er virkelig velsignet og heldige som får forbønn både for vår familie og menigheten vår. For et privilegium!

Som kanskje flere av dere vet, mistet min kone sin mor i desember. Hun døde av COVID-19-viruset. Rett før jul, etter å ha prøvd å overleve viruset i 20 dager, klarte hun dessverre ikke mer. Dette var et stort sjokk for oss alle. Vi tok raskt avgjørelsen om å dra til USA for å delta på begravelsen og tilbringe tid med min kones familie. Måneden vi tilbrakte i USA var fylt med mye tristhet, men vi er samtidig takknemlig for at vi fikk muligheten til å dra.

Vi ankom tilbake i Tyrkia for tre uker siden. Dessverre er fremdeles antallet COVID-smittede i Tyrkia veldig høyt og vi lever vår hverdag med daglig portforbud, nedstengning i helgene og skolene er stengt. Det er vanskelig å være tålmodig gjennom dette. Det føles som om vi fremdeles ikke helt har klart å tilpasse oss endringene og begrensningene i livene våre og i menigheten vår.

Her om dagen fikk jeg et spørsmål fra en venn. Han spurte om hvordan det var å jobbe i menigheten under pandemien. Jeg synes det var et godt spørsmål, men fant det vanskelig å sette ord på følelsene mine. Det er absolutt en krevende tid for de aller fleste mennesker i hele verden, i alle slags situasjoner. Mange lærere har blitt tvunget til å ha digital undervisning. Forretningsfolk har ikke kunne utføre møtene sine fysisk. Advokater forsvarer sakene sine på avstand. Og selvsagt, medisinsk personell har tatt nye og større risikoer enn vanlig, samt hatt høyere stressnivå og mer å gjøre på jobb enn noensinne.

Avhengig av hvor du bor i verden, har mest sannsynlig menigheten din også måtte tilpasse seg og det har medført endringer. Ansatte i menigheter møter nye utfordringer og spørsmål om fremtiden. Som pastor i Tyrkia, har jeg opplevd at vår menighet har blitt strukket til alle kanter, og det har ikke vært lett. I et land hvor 99,8% av befolkningen er muslimer, er det få kirker, de er langt fra hverandre – og kristne opplever ulike utfordringer som motstand og forfølgelse. Det krever virkelig mot og en sterk tro å være kristen i Tyrkia. Kristne tyrkere trenger kirken jevnlig, de er avhengige av den kjærligheten, støtten og omsorgen fra deres kristne brødre og søstre.

I rundt ett år nå har tyrkiske myndigheter innført mange ulike restriksjoner relatert til COVID-19. Disse restriksjonene har på ingen måter vært rettet mot å stoppe kristne fra å møte hverandre. Moskeer har også vært stengt for å stoppe spredningen av viruset. Likevel, på grunn av nedstengning og andre protokoller, har mange av våre gudstjenester og samlinger blitt avlyst det siste året. Som mange kirker rundt om i hele verden, har det vært mye vanskeligere for våre medlemmer å møtes fysisk. Det har både vært utfordrende å tjene Gud, samtidig som det har vært en god mulighet for oss å styrke vår personlige relasjon til Gud.

Som predikanter og pastorer, bruker vi ofte lignelser om å plante frø. Det er vårt ansvar som troende å plante frø hos mennesker – og det er Guds jobb å la disse frøene vokse hos hvert individuelt menneske. Vi har selvsagt fortsatt å plante frø under pandemien.

Faktisk, på grunn av alle restriksjonene, har vi måtte være kreative og finne nye måter å nå ut til mennesker på. Vi økte vår digitale tilstedeværelse og vi har sett flere frukter fra dette. Vi har hatt mulighet til å nå ut til nye mennesker ved å dele våre gudstjenester digitalt og bruke mer tid på å kommunisere med dem som er interessert. Faktisk, får vi lov til å holde åpen kirkebygget i ukedagene og snakke enkeltvis med mennesker. Her opplever vi at en del ikke-troende kommer til kirken for å stille spørsmål – og snakke om - Gud og kristendommen. De siste to månedene har derfor fem nye mennesker kommet til tro.

Selvfølgelig, ved siden av å «plante frø» hos ikke-troende, ønsker vi å være en oppmuntring for de som allerede er kristne. Vi ønsker å ha omsorg for og gi næring til de som lever som troende. Som pastorer og ledere i vår kirke i Tyrkia, har vi brukt mye tid på å ringe våre medlemmer for å høre hvordan det står til med dem. På grunn av presset og vanskeligheter med å være kristen i en primært muslimsk kultur, opplever vi at tyrkiske kristne trenger ekstra støtte og omsorg. Derfor har vi vært tydelige på at vi ønsker å være der for dem og hjelpe der det trengs. Vi er takknemlig og privilegerte fordi Gud har tilrettelagt for at vi kan hjelpe vår trosfamilie gjennom vanskelige tider.

Likevel, vil jeg være tydelig på at det er vanskelig å vite hvordan de *virkelig* har det når vi ikke får møtt dem jevnlig. En del av den kontakten vi er vant til å ha, er ikke der lengre. Vi har tanker og spørsmål om hva som kanskje skjer i livene deres. Vi lurar på om noen sliter i troen. Kanskje noen blir skadet av andre familiemedlemmer som ikke liker at de er kristne. Kanskje noen har falt fra i troen fordi de ikke blir stilt til ansvar av noen. Kanskje noen er deprimerte eller overveldet og ikke klarer å fortelle det når vi ringer. Kanskje en familie ikke har råd til å betale leie eller kjøpe mat, og føler skam for å spørre om hjelp. Usikkerheten er vanskelig når vi ikke vet hvordan disse fantastiske menneskene virkelig har det. Når jeg tenker på alle disse tingene, får jeg en lignelse som jeg ønsker å dele med dere:

Når du planter tomatfrø, vil en tomatplante vokse opp fra jorda. Du kan tydelig se at det er en tomatplante. Når du vanner den, kan du se om den reagerer og vokser seg større og sterkere. Dersom insekter kommer, kan du bruke innsektmiddel for å bli kvitt dem og få tilbake en sunn plante. Du kan se at de grønne tomatene begynner å dukke opp, som etter hvert blir røde, modne og klar for å bli plukket. Men det er en annen historie dersom du planter poteter. Poteter vokser under jorda. Du kan ikke se dem og heller ikke vite om de vokser. Ved å ikke vite prosessen, kan du bare gjette deg frem til hva de trenger, og du vil heller ikke vite hvor mange poteter som vokser under der.

Akkurat nå føler jeg at å være pastor under pandemien, er som å gå fra å plante tomater til å plante poteter. For ett år siden, før pandemien, var det mye lettere å ha oversikt over hvordan det gikk i kirken. Jeg kunne tenke på fremtiden, utvikle visjoner og legge spesifikke planer. Jeg kunne se hvilke områder hvor ting vokste, og hvilke områder som trengte «beskjæring». Nå, under pandemien, føler jeg at det er sesong for å dyrke poteter. Jeg vet at frøene er sådd og jeg er ganske sikker på at det er en del sunne poteter under jorda, men jeg vet det ikke helt sikkert. Jeg kan ikke se dem. Jeg kan ikke forutse hvor mange poteter som fremdeles vil

være der når det er tid for å høste, og jeg syns det er vanskelig å ha nok å forutse for at jeg skal kunne planlegge dagene frem i tid.

Det står i bibelen om å gå i tro og ikke etter hva en ser. Jeg må innrømme at jeg virkelig liker å se tydelig hvordan Gud gir næring til frøene som har blitt plantet i vår menighet. Jeg liker å se hvordan nye troende vokser til å bli trofaste, helhjertet og dedikerte kristne. Likevel, blir jeg nå sterkt utfordret til å gå i tro og til å fortsette arbeidet jeg er kalt til uten å se hva det faktisk gjør for de «potetene som er under jorda». En ting jeg er sikker på er at kirken i Tyrkia er resultat av Guds arbeid. På Hans egen måte har Han alltid hatt full kontroll på høstingen. Det er ingenting som kan begrense Herren. Ikke engang en global pandemi. Må Gud hjelpe meg til å gå stødig i troen og hjelpe meg til å kjenne at høstingen er i Hans hender.

Gode hilsener fra Ramazan Arkan.

